

Niniejsze przepisy nie stosują się do przewozów uskutecznianych w wagonach cysternach i w innych wagonach specjalnych, oraz wagonach zagranicznych, (powracających na koleje macierzyste), w których ładunki przewożone być mogą na zasadzie wskazówek Ministerstwa Kolei Żelaznych jak również w wagonach, wydzielonych dla przewozu gospodarczych ładunków kolejowych.

Ministerstwo Kolei Żelaznych i Dyrekcje Kolejowe mają prawo w wypadkach szczególnej wagi według swego uznania zezwalać na podawanie wagonów dla przewozu poszczególnych przesyłek ze wskazaniem odpowiedniej kolejności.

II. Przepisy o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.

Ministerstwo Kolei Żelaznych na podstawie wniosków Komisji Międzyministerjalnej wyznacza poszczególnym dyrekcjom przeciętne dzienne normy naładunku dla oddzielnych kategorii ładunku.

W granicach tych norm Dyrekcje Kolejowe ustalają na dany okres czasu normy naładunku na poszczególnych oddziałach i dla poszczególnych kategorii towarów. O ile Dyrekcje nie otrzymają zawczasu wskazówek co do norm otrzymanych na dany miesiąc, zachowują swą moc normy z poprzedniego okresu.

W razie ograniczeń przewozowych lub braku wagonów wskutek czego przedstawione przez nadawców listy przewozowe Min. Aprowizacji, P. U. W. lub zezwolenia nie mogą być pokryte, zawiadowcy stacji powinni uczynić o tem we wspomnianych dokumentach adnotację ze wskazaniem w razie ograniczenia przewozów, № depeszy, ograniczającej i terminu trwania ograniczenia, oraz przyłożyć stempel z nazwą stacji i datą uczynienia adnotacji

Przekroczenia dziennych norm naładunku dopuszczalne są przy ładowaniu tylko w granicach 25% poszczególnych norm z tem jednakże aby w ciągu bieżącego miesiąca naładunek nie przewyższał normy określonej na ten okres czasu dla odpowiednich ładunków. O wszelkich ograniczeniach lub przerwach ładunku towarów Ministerstwo Kolei Żelaznych podaje do ogólnej wiadomości, zamieszczając ogłoszenia w Monitorze.

Warszawa, dn. 9 lipca 1920 r.

Minister Kolei Żelaznych:

K. Bartel

351.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zmiany rozporządzenia w sprawie poboru koni z dnia 26 lipca 1919 r. (Monitor Polski № 182 z dn. 14 sierpnia 1919 r.).

Na mocy ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych z dnia 11 kwietnia 1919 r. (Dz. P. № 32 poz. 264) i ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. Rz. P. № 37 poz. 212) w przedmiocie przywrócenia mocy obowiązującej i częściowej zmiany ustawy z dnia 11 kwietnia 1919 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. P. 1919 r. № 32 poz. 264), oraz w częściowej zmianie rozporządzenia w sprawie poboru koni z dnia 26 lipca 1919 r. (Monitor Polski № 182 z dn. 14 sierpnia 1919 r.) zarządza się co następuje:

Art. 1. Art. 1 powyższego rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Rozdziału zapotrzebowanej przez armię ilości koni na poszczególne Województwa dokonywa Ministerstwo Rolnictwa i D. P. w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych. Ścisłego podziału wyznaczonego na Województwa kontyngensu koni na poszczególne powiaty dokonywa Urząd Wojewódzki w porozumieniu z Dowództwem Okręgu Generalnego. Podziału wyznaczonego na powiat kontyngensu koni pomiędzy gminy oraz repartycję koni pomiędzy większą i mniejszą własność dokonywa powiatowa Komisja poboru koni przy współudziale przedstawicieli mniejszej i większej własności”.

Art. 2. Dotychczasowe punkty 1 i 6 art. II tegoż rozporządzenia otrzymują następujące brzmienie:

1. Konie w wieku poniżej lat 4-ch.

6. Konie, należące do instytucji i zakładów użyteczności publicznej, posiadające zaświadczenia odnośnego województwa, w Małopolsce — Generalnego Delegata Rządu, w miastach: Warszawie, Łodzi i Lublinie — Komisarza Rządu, w Krakowie i Lwowie — Prezydenta Miasta.

Dotychczasowy punkt 8 art. II tegoż rozporządzenia uchyla się całkowicie, a dotychczasowe punkty 9 i 10 oznacza się liczbą 8 i 9, zachowując ich dotychczasowe brzmienie. Natomiast dotychczasowe punkty 11 i 12 oznaczają się liczbą 10 i 11, brzmienie zaś ich będzie następujące:

10. a) Ogierzy i klacze, zarejestrowane jako materiał hodowlany, o ile posiadają zaświadczenia, uznane przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, oraz klacze, odstanowione ogierami państwowymi lub prywatnymi, zakwalifikowanymi do hodowli, posiadające świadectwa odstanowienia.

b) Ogierzy i klacze pełnej krwi angielskiej, posiadające zaświadczenia Towarzystwa Zachęty Hodowli Koni w Polsce.

11. Konie, dostarczone przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych dla zagospodarowania odłogów, posiadające zaświadczenia Min. Rol. i D. P.

Art. 3. Z uwzględnieniem powyższych zmian w art. 2 niniejszego rozporządzenia otrzymuje dotychczasowy ustęp 1 artykułu III rozporządzenia z dnia 26.VII—19 r. następujące brzmienie:

„Konie, wyszczególnione w art. II pod liczbą 2) 7) 8) 9) 10) i 11), niezależnie od ich wieku, są bezwarunkowo zwolnione od przyprowadzenia na plac poboru, natomiast inne konie poniżej lat 3 zwolnione są wprawdzie od tego obowiązku, Komisja poboru koni może jednak zarządzić dostarczenie tychże na plac poboru celem stwierdzenia istoty ich wieku. Konie zaś, wyszczególnione pod 3) 4) 5) i 6), tylko wtedy, jeżeli dana instytucja, względnie osoba, nie posiada więcej koni, aniżeli ilość etatowa.

Pozostałe ustępy tegoż artykułu zatrzymują swoje dotychczasowe brzmienie.

Art. 4. Ustęp 2 art. IV zmienia się w następujący sposób:

„Plany poboru koni, odpowiednio do rozkazów Min. Spraw Wojsk., sporządzają wojskowe Okręgi Generalne w porozumieniu z wojewodami”.

Art. 5. Punkt 5 artykułu VI A powyższego rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Powiatowy referent rolny, a w jego braku powiatowy lekarz weterynarii, jako reprezentant Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych”.

W związku z tą zmianą brzmieć będzie punkt 6) art. VI B. jak następuje:

„Powiatowy referent rolny, względnie powiatowy lekarz weterynarii, jako reprezentant Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, jest rzeczoznawcą we wszystkich sprawach hodowlanych, względnie weterynaryjnych, wyłaniających się w trakcie Komisji”.

Art. 6. Art. VII p. A. otrzymuje następujące brzmienie:

A. C E N Y.

Za konia typu kawaler. i artyler.	I kateg. mk. pol.	35.000
„ „ „ „ „ II „ „	33.000	
„ „ „ „ „ III „ „	30.000	
„ „ „ taborowego I „ „	28.000	
„ „ „ „ II „ „	25.000	
„ „ „ „ III „ „	22.000	

Ceny powyższe obowiązują aż do odwołania.

Jako konie taborowe uważa się konie poniżej 148 ctm., konie wyższe — za kawaleryjskie lub artyleryjskie stosownie do ich budowy.

Za konie typu kawaler. i artyler. specjalnie dobre, wysokokrweste dopłaca się 10% ustanowionej ceny.

Za uździenice i postronek, z którymi pobrany koń ma być oddany, nie należy się osobna zapłata.

W pierwszym zdaniu ustępu B. tegoż artykułu odpadają słowa: „po porozumieniu się z reprezentantem armji”.

Art. 7. W miejsce trzech pierwszych ustępów art. IX tegoż rozporządzenia stanowi się:

„Wypłaty za zarekwirowane konie dokonywują powiatowe kasy skarbowe (urzędy podatkowe).

Szczegóły sposobu tych wypłat normowane będą wewnętrznymi przepisami Ministerstwa Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych”.

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 13 lipca 1920 r.

Kierownik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

Kuczyński

Minister Spraw Wojskowych:

w z. Sosnkowski